

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce **Mgr. N. T.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 156/2004 - 19 ze dne 15. 12. 2004,

takto:

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce, který je advokátem (dále jen „stěžovatel“), podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 12. 2004, č. j. 15 Ca 156/2004 - 19.

Tímto rozsudkem byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované (detašované pracoviště Ústí nad Labem) ze dne 2. 6. 2004, č. j. 510/9003/0030/2004/ESI; rovněž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku se podává, že stěžovatel se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Děčíně ze dne 8. 4. 2004, č. j. 24/04 - OSVČ, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o vrácení přeplatku na pojistném na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 1998, 1999, 2000 a 2001 ve výši 264 144 Kč, neboť přeplatek na pojistném nevznikl, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Stěžovatel v žalobě uvedl, že podal za léta 1998 - 2001 Přehled o příjmech a výdajích osoby samostatně výdělečně činné. Mezi příjmy z výdělečné činnosti zahrnul i příjmy z výkonu funkce správce konkursní podstaty ve výši 50 000 Kč v roce 1998, 320 000 Kč v roce 1999, 1 134 265 Kč v roce 2000, 1 123 076 Kč v roce 2001 (přičemž dalších 48 000 Kč bylo příjmem stěžovatele jako likvidátora) a v roce 2003 pak dopisem ze dne 14. 11. 2003 Okresní správě sociálního zabezpečení v Děčíně oznámil, že údaje v Přehledu OSVČ za období 1998 až 2001 byly chybné, neboť do nich byly zahrnuty i příjmy z činnosti správce konkursní podstaty a likvidátora. Tyto činnosti podle stěžovatele podléhaly sociálnímu pojištění, jen pokud by učinil prohlášení o jejich soustavném výkonu, což neučinil a učinit nehodlá. Proto jako přeplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období 1998 - 2001 vyčíslil částku 264 144 Kč, a požádal o její vrácení na bankovní účet, jenž v žádosti specifikoval.

Stěžovatel tedy požádal o vrácení přeplatku na pojistném na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti proto, že došel k závěru, že činnost správce konkursní podstaty a likvidátora patří pod § 9 odst. 3 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a protože neučinil prohlášení o soustavném výkonu činnosti správce konkursní podstaty a likvidátora, nepodléhají příjmy z této činnosti odvodům z titulu pojistného na sociální zabezpečení. Okresní správa sociálního zabezpečení v Děčíně shora uvedeným rozhodnutím žádosti o vrácení přeplatku ve výši 264 144 Kč nevyhověla. Žalovaná jeho odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla a rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Děčíně o nevrácení přeplatku potvrdila.

Stěžovatel v žalobě vyslovil nesouhlas se závěry žalované, neboť dle jeho názoru nesprávně vyložila § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb., a zahrнула pod toto ustanovení i funkci správce konkursní podstaty, přestože základním pojmovým znakem činností uvedených v tomto ustanovení je skutečnost, že jsou vykonávány na základě oprávnění podle zvláštních předpisů. Získání oprávnění podle zvláštních předpisů (v poznámce č. 13 pod čarou je odkazováno na úpravu výkonu činnosti advokátů, notářů, auditorů apod.) je podmíněno splněním řady předpokladů, zejména pokud jde o odbornou způsobilost, oprávnění má univerzální charakter, tedy taková osoba je oprávněna poskytovat služby neomezenému okruhu konzumentů, výkon činnosti je nadto zpravidla vázán na členství v profesních komorách, jejichž status je upraven zvláštními zákony. Postavení správce konkursní podstaty tyto charakteristické znaky podle stěžovatele postrádá. Správce konkursní podstaty nezískává k výkonu funkce žádné zvláštní oprávnění, které by ho opravňovalo k soustavnému výkonu podnikatelské činnosti; funkce se zakládá individuálním rozhodnutím soudu, neexistuje předpis, který by stanovil komplexně požadavky na odbornou způsobilost správců konkursní podstaty a upravoval jejich postavení. V poznámce pod čarou č. 13 také ve výčtu zákonů upravujících příslušné druhy činnosti zákon o konkursu a vyrovnání chybí. Stěžovatel proto v žalobě vyjádřil přesvědčení, že činnost správců konkursní podstaty je nutno podřadit pod § 9 odst. 3 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a příjmy z této činnosti jsou pro účely placení pojistného na sociální zabezpečení započitatelné pouze tehdy, pokud taková osoba (správce konkursní podstaty) prohlásí, že jde o soustavný výkon této činnosti. Stěžovatel žádné takové prohlášení neučinil. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, a to především s odkazem na § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb., podle něhož se výkonem samostatně výdělečné činnosti podle odstavce 2 písm. a) rozumí výkon jiné činnosti konané výdělečně na základě oprávnění

podle zvláštních předpisů, která není uvedena v písmenech a) až d). Podmínkou zde je, že tato činnost je vykonávána mimo pracovněprávní nebo obdobný vztah. Jedná se tedy o činnosti vykonávané samostatně, vlastním jménem a za odměnu, nejedná se tedy o závislou činnost. V poznámce pod čarou jsou příkladmo uvedeny zákony o advokacii, notářích, auditorech a komoře auditorů a další. Stěžovatel byl přihlášen do evidence osob samostatně výdělečně činných jako osoba oprávněna vykonávat advokacii. Činnost správce konkursní podstaty je vykonávána rovněž na základě zvláštního předpisu, kterým je podle žalované zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Poznámka pod čarou uvádí jen příklady výkonů jiných činností konaných na základě oprávnění podle zvláštních předpisů, avšak sama nemá normativní význam. Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že pro podání opravného Přehledu nebyla splněna podmínka stanovená v § 15 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, neboť stěžovatel nedoložil, že by podal opravné nebo dodatečné daňové priznání za roky 1998 - 2001 na příslušném finančním úřadě.

Stěžovatel pak replikoval, že pro podání opravného daňového priznání nebyl důvod, neboť z hlediska daňových předpisů ke změně příjmů a výdajů nedošlo. Změna údajů uvedených v původních přehledech byla odůvodněna skutečností, že do původních přehledů byly zahrnuty i příjmy a výdaje, které tam být zahrnuty neměly, oponoval i názoru, že činnost správce konkursní podstaty je činností konanou na základě oprávnění podle zvláštních předpisů, přičemž dovozoval, že pro správce takové oprávnění neexistuje.

Krajský soud žalobu zamítl. Soud jednak konstatoval, že poznámka pod čarou v textu zákona (č. 13) o důchodovém pojištění nemá normativní obsah, a obsahuje navíc pouze demonstrativní výčet činností. Pro posouzení věci, tj. zda příjmy z výkonu činnosti správce konkursní podstaty mají spadat pod § 9 odst. 3 písm. e) či f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, považoval krajský soud za rozhodující text zákona; pokud odstavec 3 písm. e) stanoví, že výkonem samostatné výdělečné činnosti se rozumí výkon jiné činnosti konané výdělečně na základě oprávnění podle zvláštních předpisů, pak nelze přisvědčit stěžovateli v jeho názoru, že by ono oprávnění mělo mít podobu dokumentu materiální podoby opravňujícího k výkonu dané funkce; podle názoru soudu zákonodárce v textu zákona vyjádřil slovem „oprávnění“ skutečnost, že jde o činnost, k jejímuž výkonu opravňují zvláštní předpisy. Činnost správce konkursní podstaty je vykonávána na základě zvláštního zákona, a to podle již zmíněného zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, přičemž podle § 8 citovaného zákona správce vykonává tuto činnost samostatně, vlastním jménem a za odměnu. Z tohoto důvodu soud považoval za potřebné podřadit činnost správce pod § 9 odst. 3 písm. e) zákona o důchodovém pojištění. Krajský soud tedy shrnul, že zákon č. 328/1991 Sb. a vyhláška č. 476/1991 Sb. stanoví podmínky pro zapsání do seznamu správců konkursní podstaty, ustavení správce, jeho postavení v řízení, jeho práva a povinnosti v něm, jeho odpovědnost a jeho nárok na odměnu. Činnost správce konkursní podstaty je tedy jinou činností konanou na základě oprávnění podle zvláštních předpisů.

Z těchto důvodů žalobu zamítl.

Kasační stížnost je podána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tento důvod lze uplatnit s úspěchem pouze v případě, že by soud aplikoval na věc právní normu nedopadající, anebo by vyslovil takový její výklad, jenž by Nejvyšší správní soud neakceptoval.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že výklad zákonného ustanovení „činnost konaná výdělečně na základě oprávnění podle zvláštního předpisu“ svědčí více materiálnímu pojetí oprávnění, tj., že jde o oprávnění individuálně udělovaná držiteli k podnikatelské činnosti, která není živností a je upravena zvláštním zákonem. Krajskému soudu vytýká, že se nezabýval skutečností, že ve všech předpisech příkladmo uvedených v poznámce pod čarou č. 13 v zákoně č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, je institut oprávnění užit v materiálním pojetí, jak jej chápe stěžovatel, přičemž zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, v tomto výčtu chybí. Navíc veškeré činnosti obsažené v poznámce pod čarou mají charakter podnikání, tj., jde o činnosti vykonávané soustavně, samostatně, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost; činnost správce konkursní podstaty je činností mající veřejnoprávní charakter (Pl. ÚS 36/01) - správce svou činnost nevykonává samostatně, ingerence soudu do jeho činnosti prvek samostatnosti zcela vylučuje. Dále stěžovatel z členění § 9 odst. 3 citovaného zákona o důchodovém pojištění dovozuje, že činnost správce není vázána na získání oprávnění, neboť jeho činnost závisí na individuálním rozhodnutí soudu. Dále z pohledu srovnávacího stěžovatel poukazuje na znění zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, jenž příjmy správců konkursní podstaty uvádí výslovně. Materiálnímu pojetí „oprávnění“ svědčí podle stěžovatele i uplatnění tohoto institutu v obchodním zákoníku, živnostenském zákoně a v zákoně o daňovém poradenství a komoře daňových poradců. Konečně stěžovatel poukazuje na zásadu uplatňovanou Ústavním soudem, totiž, že v pochybnostech při výkladu nutno dát přednost takovému řešení, které šetří svobody jednotlivce před výkladem prospěšným veřejné moci. Proto stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na své vyjádření k žalobě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci jde o posouzení, zda výkon činnosti správce konkursní podstaty je pro účely účasti na důchodovém pojištění výkonem samostatné výdělečné činnosti (§ 9 odst. 2 písm. a/ zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění), přičemž výkonem samostatné výdělečné činnosti podle odstavce 2 písm. a) se mj. rozumí (odst. 3 písm. e/ citovaného zákona) výkon jiné činnosti konané výdělečně na základě oprávnění podle zvláštních předpisů, která není uvedena v písmenech a) až d), a tato činnost je vykonávána mimo pracovněprávní nebo obdobný vztah (znění účinné do 31. 12. 2003, které je podle čl. II zákona č. 425/2003 Sb. bodu č. 1 relevantní pro posouzení účasti osob samostatně výdělečně činných za dobu před 1. lednem 2004) a zda odměna správci příslušející se proto zahrnuje do jejího příjmu osoby samostatně výdělečně činné a podléhá placení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (resp. pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti).

Podle § 3 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, jsou osoby samostatně výdělečně činné povinny platit pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pokud jsou účastny důchodového pojištění podle předpisů o důchodovém pojištění a za podmínek stanovených tímto zákonem též zálohy na pojistné. Kdo se považuje za osobu samostatně výdělečně činnou, stanoví zákon o důchodovém pojištění. V posuzované věci je spor o to, zda činnost správce konkursní podstaty je činností podřaditelnou pod § 9 odst. 3 písm. e)

zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, kde jako jedna ze šesti definic osoby samostatně výdělečně činné je podána definice osoby, jež vykonává jinou činnost než uvedenou v předchozích ustanoveních písmen a) až d), přičemž jde o činnost vykonávanou výdělečně na základě oprávnění podle zvláštních předpisů, mimo pracovněprávní nebo obdobný vztah.

Především Nejvyšší správní soud považuje za potřebné zdůraznit, že povinnost platit pojistné na důchodové pojištění (a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti) u osob, které nevykonávají závislou činnost (obecně vzato), je podmíněno jejich účastí na důchodovém pojištění. Účastenství na důchodovém pojištění pak je nutno pojímat jako vlastnost fyzické osoby záležející v tom, že z titulu svého zařazení do osobního rozsahu normy o důchodovém pojištění je způsobilá participovat na dávkových nárocích vyplývajících z věcného rozsahu předpisů o důchodovém pojištění. Jinými slovy, jen ta osoba, které se zaručují nároky z oboru důchodového pojištění, je povinna na toto pojištění platit pojistné; to, že toto pojistné je součástí státního rozpočtu, nesehrává v této principální úvaze zásadní roli, obdobně však lze poukázat na provázanost nároků z oblasti nezaměstnanosti na placení příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (srov. kupř. úpravu obsaženou v § 20 odst. 1 písm. a/, § 39 odst. 1 písm. a/, § 48 a další zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). V oblasti důchodového pojištění, o kterou v projednávané věci jde, je tedy nutno mít především na zřeteli, že povinnost platit pojistné nastává jen u té fyzické osoby, které se zaručují nároky ze systému tohoto pojištění, práva a povinnosti jsou zde tedy přítomny ve vzájemných vazbách a souvislostech, od kterých nelze odhlížet. Jinou otázkou pak je míra ekvivalence a solidarity, která je pravidelnou součástí tohoto systému, stejně jako odlišnosti postavení osob v závislé činnosti a osob tzv. samostatně výdělečně činných, včetně skutečnosti, že třebaže vykonává taková osoba několik činností uvedených v § 9 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, je účastna pojištění jen jednou. Pro posuzovanou věc je rozhodující, že na povinnost platit pojistné na důchodové pojištění (a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti) nelze pohlížet izolovaně jako na zásah do majetkové sféry stěžovatele, a nepřihlížet přitom k tomu, že tato povinnost se odvíjí přímo od stěžovatelova práva, pokud je založena jeho účast v systému důchodového pojištění, požívat nároků z tohoto systému. Přitom prvotní posouzení, které je nutno ve věci učinit, je rozhodnutí o tom, zda stěžovatel byl účasten důchodového pojištění, teprve z tohoto závěru se odvine konečná úvaha o povinnosti platit pojistné. Tedy prvotně je nutno usoudit, zda stěžovateli svědčí právo účasti na systému důchodového pojištění z titulu činnosti správce konkursní podstaty.

Institucionální a procesní postavení správce konkursní podstaty upravuje zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Na základě zmocnění tohoto zákona provedla některá jeho ustanovení, zejména o seznamu správců a o jejich odměně, vyhláška č. 476/1991 Sb. Zákon č. 328/1991 Sb. a vyhláška č. 476/1991 Sb. nejsou profesními předpisy správců konkursní podstaty, jsou však v legislativně užívaném smyslu „zvláštními předpisy“, jak je má na mysli § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

Advokát má právní nárok, aby byl zapsán do seznamu správců konkursní podstaty, navrhne-li to (§ 2 a násl. vyhlášky č. 476/1991 Sb.); pro posouzení věci to však není rozhodné. Samotný zápis advokáta do seznamu správců konkursní podstaty nemá z hlediska zákona č. 155/1995 Sb. žádný význam, protože takto zapsaný advokát - správce nevykonává ještě činnost správce. Až tím, že konkursní soud ustaví takto zapsaného advokáta konkursním správcem v konkrétní věci, začne advokát vykonávat výdělečnou činnost podle zákona č. 328/1991 Sb., který je zvláštním předpisem k zákonu č. 155/1995 Sb.

Z hlediska znaků vyjádřených v § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (ve znění účinném pro posuzování účasti za období před 1. 1. 2004), je třeba pro účast na pojištění splnit tyto podmínky: musí jít o činnost konanou výdělečně, na základě oprávnění podle zvláštních předpisů, mimo pracovněprávní nebo obdobný vztah. Pokud jde o činnost správce konkursní podstaty je evidentní, že nejde o pracovněprávní ani obdobný vztah, za tuto činnost náleží odměna, jde tedy o činnost konanou výdělečně, a poslední, nejspornější otázkou je, zda jde o činnost vykonávanou na základě oprávnění podle zvláštních předpisů. Zde především Nejvyšší správní soud v souladu s názorem krajského soudu nepovažuje za rozhodující znění poznámky pod čarou č. 13 příslušející k § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění; tato poznámka obsahuje rovněž předpisy již zrušené a je demonstrativní - lze z ní pouze usoudit, jaké činnosti měl zákonodárce ve své době na mysli, když koncipoval odstavec 3 písm. e) citovaného zákona, nic více a nic méně. Rovněž poukaz na znění jiných předpisů (například daňových), jak jej činí stěžovatel v kasační stížnosti, nepovažuje Nejvyšší správní soud za rozhodující argument, jenž by byl způsobilý zvrátit názor krajského soudu, nehledě k tomu, že tyto námitky stěžovatel explicitně v žalobě neuplatnil, a zdejší soud by byl oprávněn se jimi nezabývat (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.). Přesto je možno v této souvislosti poukázat na skutečnost, že v zákoně o daních z příjmů byla explicitně činnost správců konkursní podstaty uvedena až od 1. 1. 2001, a to v důsledku novely zákonem č. 492/2000 Sb., přičemž důvodová zpráva k vládnímu návrhu tohoto zákona (k bodu 40.) uváděla, že „činnost správce konkursní podstaty má z hlediska příjmů a výdajů s nimi souvisejících charakter samostatně výdělečné činnosti. Z tohoto důvodu se navrhuje jeho zařazení z hlediska jeho příjmů do okruhu osob samostatně výdělečně činných.“ Přitom od 1. 1. 2001 bylo takto doplněno ustanovení § 7 odst. 2 písm. c) (tedy ke skupině znalců, tlumočnicků a podobných činností), teprve v důsledku dalšího legislativního vývoje byla činnost správců konkursní podstaty zapracována do § 7 odst. 2 písm. d) zákona č. 586/1992 Sb. Z pohledu srovnávacího na předpisy z oboru daní z příjmů a pojistných na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění nelze příliš vytěžit, neboť tyto úpravy nejsou provázány a nejsou systematické, v některých případech důvodně, v jiných následkem chaotického legislativního procesu posledních let. Ze skutečnosti, že činnost správců konkursní podstaty byla od 1. 1. 2001 v předpisech o daních z příjmů výslovně zmíněna, tedy lze usoudit na jediné, že pochybnosti o podřazení příjmů správců pod příjmy ze samostatné výdělečné činnosti existovaly, a proto zákonodárce pro obor daní z příjmů volil explicitní vyjádření. Současně ovšem třeba důrazně upozornit, že dikce těchto předpisů nebyla a není shodná, takže srovnávací pohled není důvodný a nelze z něj pro posuzovanou věc vyvozovat žádné relevantní závěry. Ostatně je notorií, že okruhy osob platících daně z příjmů nejsou identické s okruhem osob platících pojistné, což ovšem má svůj původ ve shora vyloženém principu práv v oboru důchodového pojištění. Správce konkursní podstaty počne vykonávat výdělečnou činnost poté, co je soudem ustaven konkursním správcem v konkrétní věci; zákon o konkursu a vyrovnání je podle názoru Nejvyššího správního soudu možno považovat za zvláštní předpis, z nějž se odvozuje oprávnění správce takovou činnost konat. Není přitom rozhodující, že svou podstatou nejde, jak přiléhavě vyložil Ústavní soud (Pl. ÚS 36/01), o zaměstnanecký vztah, ani o podnikání. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje a pro posouzení, zda v důsledku výkonu této činnosti je správce konkursní podstaty účasten důchodového pojištění, není nutno vést s těmito závěry Ústavního soudu jakoukoliv polemiku. Existuje řada skupin fyzických osob, které nejsou v zaměstnaneckém vztahu, ani nepodnikají, a jsou přitom účastny sociálního (důchodového) pojištění. Stěžovatel v kasační stížnosti dále přináší své názory na systematické členění § 9 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a vyjadřuje názor, že v něm obsažené činnosti (v písmenech a/ až e/) zakládající účast

na důchodovém pojištění jsou všechny podnikáním, pod kterýžto pojem činnost správce konkursní podstaty nelze podřadit. Tento stěžovatelův závěr, ostatně rovněž nevyjádřený v žalobě a tedy nepodrobený stanovisku krajského soudu, je založen pouhou stěžovatelovou domněnkou o úmyslu systematického členění ustanovení zákona, nicméně na tento přístup Nejvyšší správní soud nemůže přistoupit. Zákon je nutno vyložit důsledně z hlediska jeho gramatického vyjádření a smyslu právní úpravy - tou je zajistit realizaci práva na hmotné zabezpečení ve stáří nebo při dalších definovaných sociálních událostech; Nejvyšší správní soud shledal, že znaky uvedené v § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, jsou pro případ výkonu činnosti správců konkursní podstaty naplněny, a tito správci jsou účastní důchodového pojištění. Z tohoto závěru se potom odvíjí jejich povinnost platit pojistné na toto pojištění (příspěvek na státní politiku zaměstnanosti) podle § 3 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Tento výklad proporcionálně vážil na jedné straně právo na důchodové pojištění, na straně druhé povinnost platit pojistné a Nejvyšší správní soud jej nepovažuje za výklad, jenž by jednostranně preferoval výklad prospěšný veřejné moci. Jak bylo výše zdůrazněno, jinou je otázka míry ekvivalence v systému, a konec konců i postavení osob samostatně výdělečně činných disponujících v oblasti placení pojistného na důchodové pojištění úpravami, kterou jsou ve srovnání s osobami v tzv. závislé činnosti preferenční (hranice příjmu pro povinnou účast, maximální hranice vyměřovacího základu a podobně). Ze všech těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud výklad zaujatý krajským soudem za správný a kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V podstatě nad rámec odůvodnění považuje zdejší soud za nutné uvést, že stěžovatel v řadě ohledů v kasační stížnosti překročil hranice přezkumu, jak je krajskému soudu vymezil v žalobě; Nejvyšší správní soud však nahlédl v této věci na stěžovatelův přístup s maximální možnou příznivostí, jež snese princip rovného postavení účastníků řízení.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že závěry učiněné v tomto rozsudku představují konstantní judikaturu zdejšího soudu (srov. kupř. rozsudek č. j. 7 Ads 9/2004 - 57 ze dne 9. 2. 2005, přístupný na www.nssoud.cz).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch a žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu